

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobce: E. J.**, bytem „X“ proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Danielem Volákem, advokátem se sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov, PSČ 186 00 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2013, č. j. 3821/ZPZ/13-ODV-001, JID 143951/2013/KUUK

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 7. 11. 2013, č. j. 3821/ZPZ/13-ODV-001 a rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru životního prostředí ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. OŽP/34519/2013/VAM/201.1.2, č. j. OŽP/40774/2013/VAM-6, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3.000,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 7. 11. 2013, č. j. 3821/ZPZ/13-ODV-001, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru životního prostředí ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. OŽP/34519/2013/VAM/201.1.2, č. j. OŽP/40774/2013/VAM-6, kterým byl žalobci podle ustanovení § 11 a § 12 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), předepsán

odvod finančních prostředků za trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro stavbu „Napojení inženýrských sítí a komunikace – II. etapa, pro výstavbu RD“ v obci Lom, na pozemku par. č. 1071/5 v k.ú. Lom u Mostu, 1270/70 v k.ú. Lom u Mostu, 1071/6 v k.ú. Lom u Mostu, 1218/3 v k.ú. Lom u Mostu, 1240/4 v k.ú. Lom u Mostu, 1240/5 v k.ú. Lom u Mostu, 1270/7 v k.ú. Lom u Mostu a 1573/1 v k.ú. Lom u Mostu o celkové výměře 2703 m² ve výši 48.654,- Kč. Žalobce současně požadoval, aby mu byly žalovaným nahrazeny náklady řízení.

Žalobce namítal, že žalovaný v daném případě nepostupoval v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ZPF, dle kterého se nepředepisují odvody za trvale odnímanou půdu, jde-li o odnětí půdy pro komunikace, nádvoří, zpevněné plochy a zeleň při bytové výstavbě a pro výstavbu občanského a technického vybavení. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný měl k dispozici doklady, a to zejména územní rozhodnutí, jehož součástí byl souhlas s odnětím půdy ze ZPF, ze kterého vyplývá, že půda byla v daném případě odníмана ze ZPF za účelem výstavby komunikace a inženýrských sítí, které jsou nezbytným předpokladem výstavby rodinných domů. Dále žalobce poukázal na to, že po dokončení budou inženýrské sítě a komunikace bezplatně převedeny do majetku města Lom, které bude jednak příjemcem státních příspěvků za nově přihlášené občany a bude hradit náklady související s veřejným osvětlením, úklidem komunikace apod. Závěr žalovaného, že v daném případě jde o odnětí půdy ze ZPF pouze pro komunikaci je dle žalobce v rozporu s výkresovou dokumentací, z níž jednoznačně vyplývá, že výstavba komunikace je pouze prostředkem k provedení bytové výstavby.

Žalovaný ve vyjádření podaném k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a požadoval, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že v daném případě podrobil podrobnému rozboru jak odvoláním napadené rozhodnutí o předpisu odvodů, tak rozhodnutí o umístění stavby, jehož součástí je souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Předmětem detailního přezkumu bylo, zda identifikovaný předmět rozhodnutí (shodný s předmětem souhlasu) odpovídá výjimce uvedené v ustanovení § 11 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ZPF. Z uvedených listin žalovaný zjistil, že žadateli – žalobci bylo vydáno pouze rozhodnutí o umístění stavby komunikace a inženýrských sítí. Bytová výstavba nebyla ke dni právní moci územního rozhodnutí provedena, resp. nebyla nijak řešena ani v souvislosti s výstavbou komunikace a inženýrských sítí, rovněž ze situačního plánu znázorňujícího rozsah odnětí půdy ze ZPF vyplývalo, že žalobce požadoval souhlas s odnětím půdy pouze z plochy určené pro výstavbu komunikace a inženýrských sítí a výstavba objektů určených pro bydlení není do plochy pro odnětí nijak zahrnuta. Provedení žalobcem tvrzené bytové výstavby nebylo možné ani podle platného územního plánu. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán při svém rozhodování nemůže předjímat, zda v dané lokalitě v budoucnu bude bytová výstavba realizována, popř. bude vedeno jakékoliv řízení týkající bytové výstavby, když toto nevyplývá ani z vydaného územního rozhodnutí ani ze souhlasu s odnětím půdy ze ZPF. Žalovaný dále poukázal na rozpor v tvrzeních žalobce, pokud tento argumentoval tím, že žalovaný má k dispozici kompletní výkresovou dokumentaci, která měla být součástí územního rozhodnutí, když odkázal na skutečnost, že tato dokumentace je uložena u příslušného stavebního úřadu, přičemž žalovaný, shodně se správním orgánem prvního stupně, při vydání rozhodnutí o předpisu odvodů postupují podle územního rozhodnutí, jehož součástí je souhlas s odnětím půdy ze ZPF. Skutková zjištění rozhodná ve věci žalovaný čerpal rovněž ze zákresu řešené

plochy při odnětí půdy ze ZPF v katastrální mapě, kde je zakreslena realizace komunikace, nikoli související bytová výstavba. Žalovaný poukázal rovněž na skutečnost, že úprava majetkových vztahů k předmětné komunikaci a financování nákladů souvisejících s provozem komunikace jsou z hlediska vynětí půdy ze ZPF zcela irelevantní.

V replice k vyjádření žalovaného rozporoval žalobce argumentaci žalovaného ohledně identifikace účelu odnětí půdy ze ZPF provedené v územním rozhodnutí – podkladu prvostupňového i napadeného rozhodnutí tím, že toto rozhodnutí již nese vymezení účelu v názvu stavby „Napojení inženýrských sítí a komunikace – II. etapa, pro výstavbu RD“. Dále žalobce poukázal na to, že nelze oddělovat jednotlivé odbory žalovaného a činit z nich dvě nezávislé instituce s právní subjektivitou. Závěrem žalobce odmítl požadavek žalovaného na náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech na zastoupení advokátem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, když účastníci řízení vyslovili, k výzvě soudu, s tímto postupem výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud při posouzení věci vyšel z toho, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru životního prostředí ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. OŽP/34519/2013/VAM/201.1.2, č. j. OŽP/40774/2013/VAM-6, kterým byl žalobci podle ustanovení § 11 a § 12 zákona o ochraně ZPF předepsán odvod ve výši 48.654,- Kč za trvalé odnětí zemědělské půdy o celkové výměře 2703 m² ze zemědělského půdního fondu pro stavbu „Napojení inženýrských sítí a komunikace – II. etapa, pro výstavbu RD“ v obci Lom, na pozemku par. č. 1071/5 v k.ú. Lom u Mostu, 1270/70 v k.ú. Lom u Mostu, 1071/6 v k.ú. Lom u Mostu, 1218/3 v k.ú. Lom u Mostu, 1240/4 v k.ú. Lom u Mostu, 1240/5 v k.ú. Lom u Mostu, 1270/7 v k.ú. Lom u Mostu a 1573/1 v k.ú. Lom u Mostu. Zásadní vada prvoinstančního rozhodnutí, kterou žalobce namítal, spočívala v tom, že správní orgán v dané věci neaplikoval ustanovení § 11 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ZPF, dle kterého se odvody za trvale odnímanou půdu nepředepisují, jde-li o odnětí půdy pro komunikace, nádvoří, zpevněné plochy a zeleň při bytové výstavbě a pro výstavbu občanského a technického vybavení, ačkoli již z označení předmětné stavby „komunikace pro příjezd k RD“ vyplývá, že se jedná o komunikaci

vztahující se k výstavbě rodinných domů. Žalovaný přitom shledal postup správního orgánu prvního stupně správným, a toto odůvodnil tím, že při předepsání odvodu se vychází z vydaného souhlasu s odnětím půdy ze ZPF podle § 9 odst. 6 zákona o ochraně ZPF, který je součástí územního rozhodnutí. V daném případě byl souhlas k trvalému odnětí půdy ze ZPF podle § 9 odst. 6 zákona pro výstavbu „komunikace pro příjezd k RD“ vydán pouze pro výstavbu komunikace včetně položení inženýrských sítí. Žalobce – žadatel o souhlas s odnětím půdy ze ZPF, učinil předmětem žádosti pouze plochu určenou pro výstavbu komunikace nikoli pro stavby určené k bydlení. Bytová výstavba související s předmětnou komunikací nebyla řešena ani souhlasem vydaným v jiném řízení. Závěr žalovaného, že není dána souvislost mezi komunikací a bytovou výstavbou, byl podpořen rovněž tím, že rozhodnutí o umístění stavby bylo v dané věci vydané pouze pro stavbu komunikace a inženýrských sítí a nikoli i pro bytovou výstavbu, a tím, že v době nabytí právní moci územního rozhodnutí (15. 11. 2006) nebyla předmětná plocha zahrnuta v územním plánu pro bydlení.

V posuzované věci jde tedy v zásadě o to, zda byly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ZPF, dle kterého se nepředepisují odvody za trvale odnímanou půdu, jde-li o odnětí půdy pro komunikace, nádvoří, zpevněné plochy a zeleň při bytové výstavbě a pro výstavbu občanského a technického vybavení.

Zákon o ochraně ZPF ve znění účinném do 31. 3. 2015 stanoví v § 9 odst. 1, že k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle zvláštních předpisů, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2.

Podle § 9 odst. 6 zákona o ochraně ZPF orgán ochrany zemědělského půdního fondu posoudí žádost a její přílohy a shledá-li, že půda může být odňata ze zemědělského půdního fondu, vydá k tomuto odnětí souhlas, ve kterém zejména a) vymezí, kterých pozemků nebo jejich částí se tento souhlas týká, b) stanoví podmínky nezbytné k zajištění ochrany zemědělského půdního fondu, c) schválí plán rekultivace podle odstavce 5 písm. e), popřípadě stanoví zvláštní režim jeho provádění z hlediska časového plnění a ukončení prací, jsou-li pro to zvláštní důvody při lomové (povrchové) těžbě uhlí nebo při geologickoprůzkumných pracích, zejména u velmi hlubokých vrtů, d) vymezí, zda a v jaké výši budou předepsány odvody za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu.

Podle § 9 odst. 7 zákona o ochraně ZPF výši odvodů podle odstavce 6 písm. d) vymezí orgán ochrany zemědělského půdního fondu pouze orientačně. Konečná výše odvodů se stanoví rozhodnutím (§ 11 odst. 2).

Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ZPF je ten, v jehož zájmu byl vydán souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (§ 9 odst. 6), povinen zaplatit odvod ve výši stanovené podle přílohy tohoto zákona, je-li odnímána zemědělská půda nebo půda dočasně neobdělávaná (§ 1 odst. 2) trvale pro účely, kterými bude provedena nevratná změna znemožňující zemědělské využití zemědělského půdního fondu; pro účely tohoto zákona se tím rozumí umístění stavby pevně spojené s pozemkem, důlního či těžebního díla (lomu, dolu, otvírky pro těžbu šterkopísku apod.) nebo provedení terénní úpravy, která vyžaduje skryvku půdy na dotčených pozemcích.

Podle § 11 odst. 2 věta první zákona o ochraně ZPF o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů.

Podle § 11 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ZPF se odvody za trvale odnímanou půdu (odstavec 1 písm. a)) nepředepisují, jde-li o odnětí půdy pro komunikace, nádvoří, zpevněné plochy a zeleň při bytové výstavbě a pro výstavbu občanského a technického vybavení.

Soud přisvědčil argumentaci žalovaného v tom, že souhlas k odnětí půdy ze ZPF je závaznou součástí rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů, konkrétně podle stavebního zákona, a to v celém svém rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 Ans 6/2011 - 60). Nelze tedy spatřovat nesprávným postup žalovaného, který při zjišťování podmínek předepsání odvodu vycházel ze souhlasu k trvalému odnětí půdy ze ZPF č. j. OŽP/34237/2006/VAM/ZPF201.01 vydaného dne 29. 9. 2006 Městským úřadem Litvínov, odborem životního prostředí, ve kterém je účel odnětí půdy ze ZPF označen jako „výstavba komunikace pro příjezd k RD“, jsou v něm vymezeny dotčené pozemky, stanovena odnímaná výměra, stanovena orientační výše odvodu a dále vymezeny podmínky souhlasu k trvalému odnětí půdy. Souhlas k odnětí půdy, jakkoliv se stává závaznou součástí územního rozhodnutí, je však třeba chápat jako povolení k použití pozemku pro jiný účel, které žadatel může, ale nemusí využít. Souhlas k odnětí půdy, respektive územní rozhodnutí, které tento souhlas přejímá, určuje, v jakém největším rozsahu je možné pozemky zemědělskému půdnímu fondu odejmout. Zcela namístě byl proto postup žalovaného, který zjišťoval skutkový stav i z textu územního rozhodnutí o umístění stavby č. j. SÚ/ÚR/33575/2006/REA vydaného Městským úřadem Litvínov, stavebním úřadem, dne 9. 10. 2006. Soud se podrobně zabýval shora označeným rozhodnutím o umístění stavby a dospěl k odlišnému závěru než žalovaný, který jak uvedl ve svém vyjádření, tento dokument rovněž podrobil podrobnému rozboru. Dle závěru soudu z rozhodnutí o umístění stavby vyplývá, že toto se týká umístění stavby komunikace a napojení inženýrských sítí pro budoucí výstavbu rodinných domů. Toto je zřejmé jednak z vlastního označení stavby a rovněž z podmínek pro umístění stavby a projektovou přípravu, konkrétně např. z bodu 23. na str. 8 rozhodnutí, kde se stanoví: „Pro napojení novostaveb RD bude vybudován středotlaký plynovod d 63 a plynovodní přípojky PE d 25, materiál PE 100, SDR 11. Středotlaké plynovodní přípojky budou ukončeny hlavními uzávěry plynu na hranicích parcel RD, ...“ nebo bodu 24. na str. 8 rozhodnutí, který stanoví: „Budou v plném rozsahu respektovány podmínky SČVK a. s. ze dne 15.11.2004 zn. 147/2004-We: - V dalším stupni PD bude propočtem doloženo, zda stáv. jednotná kanalizace DN 300 ve spádu 0,8% v ul. Vrchlického dokáže bez zahlcení odvádět vody ze 160 RD lokality Horní Lom, Loučná (část Školní, Wolkerova, PKH) včetně odpadních vod při vypouštění ze 100 RD ul. Spojenec. Letců, Luční. Na jednotné kanalizaci je u čp. 63 oddělovací komora dešťových vod. Propočet bude součástí PD pro stavební řízení. - pro části vodov. a kanal. přípojek pro jednotlivé pozemky zpracovat odděleně odpovídající PD“. Z dalších listin tvořících obsah správního spisu, a to z příloh žádosti o trvalé odnětí půdy ze ZPF ze dne 30. 8. 2006, zejména z její průvodní zprávy ze dne 28. 8. 2006 zpracované P. M. vyplývá, že žalovaný a shodně s ním právní orgán prvního stupně, měl k dispozici informace o tom, že k uvedenému datu nebyl sice návrh stavby zahrnut do územního plánu města Lom, avšak, že se návrh stavby komunikace a inženýrských sítí nachází v lokalitě, v níž je plánována výstavba rodinných domů a okolní pozemky byly již

do plánu rozvoje města zařazeny se záměrem výstavby nízkopodlažní bytové zástavby. Stejně tak je zřejmé, že žalovaný byl informován o tom, že v roce 2006 měla být projednávána další změna územního plánu řešící předmětnou lokalitu. Ve světle shora uvedeného soud musel zcela odmítnout argumentaci žalovaného, že za situace, kdy bytová výstavba nebyla ke dni nabytí právní moci územního rozhodnutí řešena, nemohl předjímat, zda tato bude provedena či nikoliv, když je zřejmé, že nic takového po něm zákon nepožaduje. Za situace, kdy z podkladů obsažených ve spisu vyplývaly soudem výše popsané skutečnosti a za úplné absence důkazů týkajících se aktuálního stavu (tj. stavu věci ke dni rozhodování o předsedání odvodu), měl žalovaný k odstranění pochybností o účelu inženýrských sítí a komunikace, opatřit v souladu s ustanovením § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) potřebné důkazy, když tato povinnost je mu uložena ustanovením § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu.

V této souvislosti soud připomíná, že zákon o ochraně ZPF výslovně uvádí, že výše odvodů podle § 9 odst. 7 je pro účely souhlasu k odnětí půdy ze ZPF, který je nezbytný pro vydání navazujících rozhodnutí podle stavebního zákona, určena orientačně. O odvodu za odnětí půdy ze ZPF se rozhoduje podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle stavebního zákona. Na tomto místě soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2001, č. j. 31 Ca 136/2000 - 13, publ. pod č. 866/2001 SJS, který výstižně uvedl, že „výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, která byla stanovena v souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, vydaném podle § 9 odst. 6 zákona, a který se stává závaznou součástí rozhodnutí o umístění stavby či stavebního povolení, nemusí být totožná s výší odvodů, jak o nich nakonec rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona. Konečná výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu tak může doznat změny nejen např. v důsledku úpravy velikostí záboru, ale i v souvislosti s poopraveným právním náhledem na věc v průběhu řízení. Na rozdíl od předchozí právní úpravy odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, platné do 24. května 1999, se tak v současnosti rozhoduje o jejich výši podle § 11 odst. 2 zákona a nic na tom nemůže změnit skutečnost, že se tak děje v návaznosti na pravomocná rozhodnutí, vydaná podle stavebního zákona. Tuto návaznost je totiž třeba spatřovat zejména v ověření toho, že k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu skutečně došlo, v jakém rozsahu apod., nikoliv v tom, že by jimi byl orgán ochrany zemědělského půdního fondu vázán při rozhodování o výši odvodů.“

Pohledem shora uvedených úvah soud poměřil námitky žalobce k postupu žalovaného a došel k závěru, že žalovaný, shodně jako správní orgán prvního stupně pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav věci ke dni rozhodnutí o stanovení odvodu a pouze na základě důkazů, které měl k dispozici, došel k závěru, že nejsou dány podmínky pro použití § 11 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ZPF. Na základě shora vyložených důvodů nezbylo soudu než konstatovat, že žalovaný, shodně se správním orgánem prvního stupně, zcela nesprávně omezil zjišťování skutkového stavu na prokazování okolností existujících ke dni vydání, resp. ke dni nabytí právní moci, rozhodnutí o umístění stavby a v souvislosti s tím se soustředil výlučně na hodnocení účelu komunikace a na neprokázání jejího vztahu k bytové výstavbě aniž by stejně zevrubně zkoumal rovněž charakter výstavby technické infrastruktury.

Soud s ohledem na výše uvedené rovněž neshledal správným postup žalovaného i správního orgánu prvního stupně, když své závěry o využitelnosti předmětného území

k bytové výstavbě opřel (byť jen podpůrně) o územní plán platný v době právní moci územního rozhodnutí, tj. v roce 2006 a nikoli v době vydání rozhodnutí, kterým byl předepsán odvod, tj. v roce 2013, přestože je zřejmé, že pro stanovení výše odvodu za odnětí půdy ze ZPF jsou rozhodující faktické podmínky, které jsou dány ke dni rozhodnutí o předepsání odvodu, nikoliv v době právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby, resp. souhlasu s odnětím. Zde soud poukazuje na to, že proces rozhodování o předepsání odvodů je upraven správním řádem, který pro úpravu výše již vyměřeného odvodu nenabízí jiné prostředky než případné odvolací či přezkumné řízení, a proto musí orgány ochrany zemědělského půdního fondu vykládat své zmocnění vyměřit odvod za odnětí půdy ze ZPF v návaznosti na pravomocné rozhodnutí podle stavebního zákona tak, aby předešly nežádoucí situaci spočívající v tom, že dojde k vyměření odvodu i za půdu, která zemědělskému půdnímu fondu odňata nebyla. Byť nelze předjímat všechny myslitelné obměny procesní situace, které při vyměřování odvodu mohou nastat, obecně lze dojít k závěru, že orgán ochrany zemědělského půdního fondu smí přistoupit k vyměření odvodu za odnětí půdy až ve chvíli, kdy lze předpokládat, že k další úpravě záboru půdy již nedojde. Aby ověřil, zda nastala taková situace, musí jednak postupovat v návaznosti na rozhodnutí podle stavebního zákona, jednak musí vycházet ze skutečného provedení záboru půdy [Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2014, č. j. 7 As 123/2013 - 28, potvrdil, že k samotnému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu nedochází rozhodnutím správních orgánů, nýbrž až následným jednáním adresáta rozhodnutí (na rozdíl od odnětí podle zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů)] a z tohoto hlediska posuzovat i další podmínky rozhodné pro stanovení odvodu, tedy i podmínky odůvodňující nepředepsání odvodů (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2014 č. j. 9 As 175/2012 – 26). Soud v této souvislosti připomíná, že jen takovýto postup odpovídá prvotnímu účelu odvodů za odnětí půdy, kterým totiž nemá být plnění státní (a obecní) pokladny, ale motivace investorů, aby zemědělskou půdu využívali pro své záměry jen tehdy, pokud nelze jinak a v co nejmenším možném rozsahu.

Ve vztahu k námitce žalovaného týkající se následných majetkoprávních vztahů k předmětné komunikaci a úhrady nákladů na její provoz, soud zcela v intencích vyjádření žalovaného shrnuje, že tato je zcela nedůvodnou, neboť osoba vlastníka stavby i osoba ekonomicky zajišťující provoz nebo údržbu stavby jsou pro posouzení podmínek použití ustanovení § 11 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ZPF zcela bez významu.

Pakliže soud shledal, že žalovaný dosud řádně nezjistil skutkový stav, takže skutkový stav vyžaduje rozsáhlé doplnění, zrušil ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí pro vadu řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. s odkazem na ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaný i správní orgán prvního stupně podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně nutnosti zjistit skutkový stav ke dni rozhodnutí o předepsání odvodu.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku soud žalobci, který byl ve věci zcela úspěšným, přiznal vůči žalovanému náhradu nákladů řízení, které představuje částka 3.000,- Kč zaplaceného soudního poplatku, kterou je žalovaný povinen zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náhradu dalších nákladů řízení žalobce nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová